

Så var det då

Flickor och pojkar i klungor sig rör.
Ljusa är skratten – lik sommarnatten.
Dansbanetoner runt nejden man hör,
ljudande ut över land – över vatten.
Sommarkvällshimmelen rodnar i väst –
– livet en fest.

Glömda är vardagens många bestyr.
Lördan är här nu – dags att bli kär nu.
Livet det lockar, ett stort äventyr,
mot sjunde himlen måhända det bär nu.
Framme vid dansbanan klingar ett skratt –
– i sommarnatt.

Spelmän hanterar fiol och klaver,
Hässelbysteppen – snus under läppen.
Dansen har börjat och mångubben ler,
myser i mjugg åt de urgamla greppen.
Generationer som dansat och lett –
– mångubben sett.

Någon går runt, samlar mynt i en hatt,
klingande ören – spelmansdusören.
Lönen för spelmansfliten en natt,
inte så stor – men bevisar favören.
Lövad är banan, det doftar av grönt –
– livet är skönt.

Kanske emellan en hambo och vals,
lockar i kvällen, solvärmda hällen.
Flickan får plötsligt en arm om sin hals.
Mjukt hörs från banan de få decibellen
lockande, pockande utan ampère –
– sommarn är här.

Sen följer sorken sin töis ända hem,
avsked vid grinden – len är väl kinden.
Lördagsdansen är slut nu för dem,
svann alltför fort och var borta med vinden.
Dags nu att sova, – snart ska man upp –
– där gol en tupp.